

siger, at det har været overmaade vanskeligt at komme til en Forhandling med os. Det kan jeg naturligvis ikke sige noget afgjort imod; naar det ærede Medlem mener, at det har været vanskeligt, saa maa det vel have været vanskeligt, i hvert Tilfælde for ham. Men derfor er det ikke givet, at Fejlen ligger hos os, det er jo ikke helt udelukket, at Fejlen ligger paa den anden Side, og det vil jeg næsten tro, at den gør. Vort Standpunkt har været vigende, foranderligt, varierende, siger det ærede Medlem. Nu maa jeg sige, det forekommer mig dog at være noget af det mest overraskende, at det bebrejdes en, at man har været imødekommende — det er dog ret usædvanligt. Der blev bebrejdende sagt: I sagde først det og det, men saa bød I mere, og saa bød I atter noget mere. Man skulde tro, man maatte forstaa det som et Tegn paa, at det var vor Villie, at der skulde komme noget ud af disse Forhandlinger, og jeg maa sige, det er ret forbløffende, næsten utroligt, at det skal bebrejdes os, at vi har vist os imødekommende. Jeg maa naturligvis tilbagegive de Bebrejdelser, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen har rettet imod os.

Ordføreren (Valdemar Olsen): Jeg skal kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Parkov var inde paa at tale om Forhandlingsretten og var ved at fortolke den. Han sagde, det var Diktatur, det var fra Tjenestemændenes Side at diktere, hvorledes Rigsdagen skulde stille sig. Det maa vi bestemt modsige. Der er Tale om en Forhandlingsret og ikke om Diktatur, men under en Forhandling mellem Rigsdagen paa den ene Side og Tjenestemændene paa den anden Side maa jo paa den ene Side vore Repræsentanter optræde, nemlig Regeringen — hele Rigsdagen kan jo dog ikke møde og forhandle med Tjenestemændene; det vilde vist blive en mærkelig Forhandling, hvis alle Rigsdagsmedlemmerne skulde møde paa den ene Side og maaske alle Tjenestemændene eller deres Repræsentanter paa den anden Side. Ministeriet er Rigsdagens naturlige Repræsentanter ved en saadan Forhandling, og det er en saadan Forhandling, der er foregaaet, og det er heller ikke fra nogen Side fremhævet, at Regeringen ikke har varetaget Statens Interesser overfor Tjenestemændene. En saadan Forhandling er som sagt ført, og der er kommet det Resultat ud deraf, som forelaa, da vi for nogen Tid siden behandlede Lovforslaget om Stedstillæg og Konjunkturtillæg. Saa kan man ikke med

nogen Berettigelse sige, at Tjenestemændene dikterer, hvilke Lønninger de skal have.

Det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte ligeledes, at det konservative Parti havde strakt sig meget vidt. Ja, jeg ved meget vel, at der i Løbet af i Dag er fremkommet et Forslag, der gaar ud paa, at det konservative Parti er villigt til at give 600 000 Kr. til Forøgelse af Stedstillæget, men at de 2 Mill. Kr. skal lægges til Konjunkturtillæget. Der er for saa vidt Grund til at glæde sig over denne Indrømmelse, som det er et Bevis paa, at Partiet — om end langsomt — er ved, om jeg maa bruge det Udtryk, at naa til deres Fornufts fulde Brug. Men jeg mener ikke, at det er en Indrømmelse af den Art, at den betyder noget videre. Der er et Beløb paa 2 600 000 Kr. at fordele, og saa vil de Konservative altsaa gaa med til, at 600 000 Kr. gives som Stedstillæg, altsaa fordeles blandt Tjenestemændene uden Hensyn til disses Løn; men de 2 Mill. Kr. skal bruges til Konjunkturtillæg, det vil sige, at de skal fordeles saaledes, at de højest lønnede Tjenestemænd faar dobbelt saa meget som de lavt lønnede. Der ligger altsaa Konfliktspørgsmaalet, og saa synes jeg ikke, at man kan prise det konservative Parti i saa høje Toner, som Partiet gerne vilde have. Thi denne Indrømmelse er jo dog ikke ret meget i Forhold til Forslaget, hvorefter alle de 2 600 000 Kr. skal fordeles ligeligt til alle Tjenestemændene. De Konservative har stadigvæk holdt paa, at de højest lønnede, de, der har meget i Forvejen, skulde have endnu mere, og de, der havde mindst i Forvejen, skulde have saa lidt som muligt. Og det foreligger ogsaa i det sidst fremkomne Tilbud. Det er derfor, vi ikke kunde gaa med dertil.

Parkov: Hvis der skal være Tale om Forhandlingsret, er det givet, at saa maa hver af Parterne have nogen Ret for sig, ellers er det ikke nogen Forhandlingsret. Derfor, naar Ministeren kommer til Rigsdagen og af Hensyn til Tjenestemændene ikke kan eller af andre Grunde ikke vil gøre betydende Indrømmelser, maa jeg have Ret til at sige, at saa nærmer man sig Diktaturet.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen nævnte noget om visse Indrømmelser, vi var rede til at gøre. Jeg vil dertil sige, at vi har haft Grund til at formode, at der fra anden Side vilde blive fremsat et Ønske om, at man muligt kunde gøre en saadan Indrømmelse. I og for sig er det slet ikke